

[Jens Thomsen.]

Omgang, medens Afdraget i Smørprisen antagelig vil andrage 12—13 Mill. Kr. med de nuværende Eksportpriser.

Men man ved jo ingenting om, hvad der kan ske. Først bevilgede Handelsministeren uden Rigsdagens Medvirken billigt Smør til Børn. Bagefter fremsatte Socialministeren et Forslag i Rigsdagen om billigt Smør til voksne Personer. Den ene Minister kan selv, men den anden benytter endnu den parlamentariske Fremgangsmaade. Landbrugsministeren har aabenbart lært af Handelsministerens diktatoriske Tilbøjeligheder. Spørgsmaalet vil naturligvis løse sig af sig selv, hvis Eksportprisen gaar op over 3 Kr. pr. kg, og det skulde der efter min Formening være god Udsigt til, men det er naturligvis meget afhængigt af, om den danske Handelsdelegation vil sætte noget ind paa at opnaa dette, og det maa jo erkendes, at Landbruget har Grund til at nære den dybeste Mistillid til Landbrugsministerens Medvirking i Betragtning af hans Handlemaade med Hensyn til Hjemmemarkedsprisen.

I andre Lande paalægger man Afgift paa Margarine, i forskellige Lande er Margarineproduktionen helt forbudt, men her gaar man den modsatte Vej, her tager man Afgift af Smør i Stedet for af Margarine. Landbrugsministeren favoriserer ved enhver Lejlighed Margarineindustrien paa Landbrugets Bekostning. Vi ser da ogsaa, at Aarhus Oliefabrik kan indtjene 50 pCt. eller derover om Aaret af den samlede Aktiekapital, medens Landbruget har staaet med en Gennemsnitsforrentning paa ca. 2½ pCt. i 10 Aar, altsaa i Landbrugsministerens Regeringstid. Landbrugsministeren paalægger Landbruget Udgifter til rent sociale Formaal. Han paalægger det at give Tilskud til mindre bemidlede til Indkøb af Smør, til Trods for at Flertallet af de Landbrugere, der faar paalagt denne ekstra Beskatning, er langt daarligere stillet i økonomisk Henseende end mange af dem, der faar Tilskuddet. En Familieforsørger, der i 1938—39 ikke havde over 2 400 Kr. i skattepligtig Indkomst, kan faa Tilskud. Den gennemsnitlige Indtægt for Husmænd og Gaardmænd for nævnte Aar er ifølge Opgørelsen fra Statistisk Departement henholdsvis 1 362 Kr. og 2 464 Kr. Det vil sige, at de praktisk talt alle kunde faa Tilskud, hvis man regnede med almindelige Gennemsnitstal, men de har den Særstilling, at de alle skal betale deres Bidrag til Tilskudsordningen uden Hensyn til, om de har Indtægter eller ej. I Praksis kan

de ikke alle faa Andel i Tilskuddet. Det fremgaar af Statistikken, at 10 Husmænd har over 10 000 Kr. i Indtægt, og en har over 20 000 Kr. 244 Gaardmænd har over 10 000 Kr. og 2 over 50 000 Kr. i Indtægt, og disse faa hæver selvsagt Gennemsnitsindtægten ret væsentligt. Dertil kommer, at mange Husmænd og Gaardmænd ikke er ansat til Statsskat, fordi de ingen Fortjeneste har, men til Trods derfor maa de, som sagt, betale til Ministerens Ordning.

I København er Forsørgerfradraget 1 600 Kr. og 300 Kr. pr. Barn. En Skatteyder i København med 5 Børn kan altsaa faa billigt Smør med en Indtægt paa 5 500 Kr. med Tillæg af Udgifterne, som han har til Skat og Forsikring. Det vil sige, at Landmænd, der overhovedet ingen Indtægt har, maa være med til at give Tilskud til en Mand, der har en Indtægt paa maaske en 7 000—8 000 Kr. Det skal erkendes, at det er en Fortsættelse af den Politik, der er ført til Dato, men den er saa haarrejsende uretfærdig, som tænkes kan, og fortsætter vi ad samme Baner, vil det hele ende i Afgrunden. Vi maa derfor, som vi altid har gjort i den Slags Tilfælde, saa kraftigt som muligt protestere mod en saadan Udvikling.

Landbrugsministeren forsømmer aldrig en Lejlighed til at paaføre Landbruget Særafgifter, selv om hans høje Embede forpligter ham til at skaffe Landbruget lige Arbejdsvilkaar med de andre Erhverv. Da Kreaturpriserne i 1932—33 var gaaet saa langt ned, at den Mellemvare, der før 1914 kostede 56 Øre pr. kg levende Vægt, var gaaet ned i 17 Øre pr. kg, gennemførte Landbrugsministeren ogsaa en Særbeskatning af Landbruget til socialt Formaal for at skaffe gratis Kød til de arbejdsløse. Naar Kreaturerne var blevet næsten værdiløse, skulde man egentlig tro, der maatte have været Mulighed for at skaffe Kød til overkommelige Priser til alle Forbrugere, men det gik med Kødet, som det gaar med Mælken: selv om Landbruget sælger Varerne til meget smaa Priser, saa maa Forbrugerne til Trods derfor betale meget høje Priser. Selv om Landbruget var i Stand til at forære Forbrugerne Landbrugsprodukterne, skulde Landbrugere tilmed bringe Varerne ind ad Døren til de enkelte Forbrugere, saafremt disse skulde undgaa at betale den høje Pris for Varerne. Landbrugsministeren skulde medvirke til at rette disse urimelige Forhold i Stedet for at benytte enhver Lejlighed til at paalægge Landbruget Særafgifter til sociale Formaal, som det sker i dette Tilfælde. Mejeriorganisationerne har nu i